

KS. MAREK CHMIELEWSKI

DZIEŁO „INTRONIZACJI CHRYSZTUSA KRÓLA” W POLSCE
JAKO PRZYKŁAD KOMPLEMENTARNOŚCI CHARYZMATÓW
W KOŚCIELE

„ENTHRONISATION OF CHRIST THE KING” IN POLAND
AS AN EXAMPLE OF THE COMPLEMENTARITY OF CHARISMS IN THE CHURCH

A b s t r a c t. The papers of Rozalia Celak († 1944), the mystic from Cracow, has inspired the wide crowds of laypeople to propagation of the idea of the “Christ’s enthronement” as the “King of Poland” in purpose of the moral and spiritual revival of the nation. Thanks of mature and fruitful co-operation between Polish bishops’ and faithful laypeople into the Board of enthronement movements, it achieved the solemn proclamation the Jubilee Act of the Acceptance of Jesus Christ as the King in the sanctuary of Divine Mercy in Cracow 19 November 2016 at the closing of the celebration of 1050 anniversary of Poland’s Baptism and the Year of Mercy.

This is the good example of complementariness of charisms in the Church, which effects the long process of spiritual revival in the Polish nation.

Key words: enthronisation of Christ the King; laypeople; bishops; charisma; movements.

Jan Paweł II w adhortacji *Christifideles laici* zauważa, że w historii Kościoła zawsze było obecne zjawisko zrzeszania się wiernych. Jednak w naszych czasach ożywiło się ono i przybrało charakter szczególnie zróżnicowany do tego stopnia, że można „wręcz mówić o nowej epoce zrzeszeń katolików świeckich” (nr 29). Dalej pisze, że „obok tradycyjnych zrzeszeń, a nie-

Ks. prof. dr hab. MAREK CHMIELEWSKI – kierownik Katedry Duchowości Systematycznej i Praktycznej w Instytucie Teologii Duchowości KUL; wiceprezes Polskiego Stowarzyszenia Teologów Duchowości; przewodniczący Polskiego Towarzystwa Mariologicznego; adres do korespondencji: Al. Raławickie 14, 20-950 Lublin; e-mail: cechaem@kul.pl

kiedy wprost z ich korzeni, wyrosły nowe, które świadczą o tym, że bogato i wielorako Duch Święty ożywia Kościół i jak wielkie są zdolności organizacyjne i wspaniałość laikatu” (tamże).

W innym dokumencie papież stwierdza, że w ten sposób „na progu trzeciego tysiąclecia Odkupienia Bóg przygotowuje wielką wiosnę chrześcijaństwa, której początek można już dostrzec” (RMs 86). Natomiast, wytyczając zadania Kościoła w trzecim tysiącleciu, pisze w liście *Novo millennio ineunte* (z 6 I 2001 r.), że zrzeczenia, zarówno tradycyjne, jak i nowe nadają „Kościółowi żywotność, która jest darem Bożym i przejawem prawdziwej «wiosny Ducha»” (nr 46).

Z tej perspektywy warto spojrzeć na jedną z nowszych form zrzeczania się wiernych świeckich w Kościele w Polsce, jaką są tzw. ruchy intronizacyjne, zainspirowane encykliką Piusa XI *Quas primas* (z 11 XII 1925 r.). Ich zaangażowanie na rzecz uznania Jezusa Chrystusa za Pana i Króla, a więc troska o budowanie królestwa Bożego na ziemi, może być przykładem odpowiedzialności za Kościół, jak również znaczącym impulsem duchowego odrodzenia polskiego społeczeństwa.

1. IDEA „INTRONIZACJI CHRYSYDUSA KRÓLA POLSKI”

Dotychczas jeszcze nie opracowano całościowo genezy i historii ruchów intronizacyjnych w Polsce, głównie dlatego, że są one zjawiskiem stosunkowo młodym, niejednorodnym i bardzo dynamicznym. Nie można też podać precyzyjnych danych odnośnie do ich liczebności i zakresu działania. Faktem jest jednak, że swe początki wiążą z osobą Służebnicy Bożej Rozalii Celak († 1944). W opisie swoich przeżyć duchowych krakowska mistyczka zawarła między innymi częste wezwania Jezusa do intronizacji Jego Boskiego Serca, aby mógł On królować w narodzie polskim¹. Z tego wyprowadzono uproszczony wniosek, że Chrystus Pan żąda, aby nazywano Go Królem Polski, choć w pismach Rozalii Celakówny trudno wskazać tekst, z którego wynikałoby to w sposób jednoznaczny.

Dość żywa pod koniec lat trzydziestych XX wieku idea intronizacji Chrystusa jako Króla powróciła w związku z otwarciem jej procesu beatyfikacyjnego dnia

¹ „Jest jednak ratunek dla Polski: jeżeli mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez Intronizację, nie tylko w poszczególnych częściach kraju, ale w całym Państwie z Rządem na czele”. R. CELAKÓWNA, *Wyznania z przeżyć wewnętrznych*, zebrał i opisał M. Czepiel, Kraków 2007, s. 207; „Sam akt ofiarowania Polski przez Intronizację Mojemu Sercu przyniesie zbawienne korzyści...”. Tamże, s. 278.

5 X 1996 r. W sprawę tę bardzo zaangażował się ks. Tadeusz Kiersztyn († 2012). Nie tylko podjął on szereg działań na rzecz „intronizacji Chrystusa Króla Polski”, ale w 2003 r. założył Stowarzyszenie „Róża” Przyjaciół Rozalii Celakówny oraz Fundację Serca Jezusa, które mają swą siedzibę w Szczyglicach na terenie archidiecezji krakowskiej. Pierwotną i podstawową misją Fundacji było finansowe wspieranie procesu beatyfikacyjnego Służebnicy Bożej, który zakończył się na szczeblu diecezjalnym 17 IV 2007 r. Powołane w tym celu Biuro Postulacji opracowało i wydało liczne materiały na jej temat oraz na temat jej życiowej misji, jaką była intronizacja Chrystusa Króla. Członkowie Stowarzyszenia „Róża”, oprócz modlitewno-duchowego wspierania procesu beatyfikacyjnego oraz idei intronizacji, głoszą w całym kraju rekolekcje przygotowujące do uroczystego publicznego aktu intronizacji².

Wokół idei nazywanej powszechnie „intronizacją Chrystusa Króla Polski” zaczęły powstawać kolejne zrzeszenia katolików świeckich. Niektóre z nich są dość liczne i mają szerokie możliwości działania, o czym świadczą spektakularne inicjatywy w postaci wielotysięcznych manifestacji ulicznych królewskości Chrystusa w dużych ośrodkach miejskich (np. Warszawa, Kraków, Wrocław, Gdańsk, Lublin), akty uroczystej intronizacji na terenie całego kraju czasem połączone z odsłonięciem pomników Chrystusa Króla, jak również liczne wydawnictwa i strony internetowe.

Wśród najważniejszych środowisk zaangażowanych w tę ideę wymienić należy Ruch Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”, założony w maju 2002 r. przez krakowskich profesorów: Andrzeja Flagę i Stanisława Kasprzyka. Jest to ruch społeczno-patriotyczny, skupiający organizacje patriotyczne, stowarzyszenia, fundacje, wspólnoty i grupy modlitewne oraz indywidualne osoby, który za nadrzędny cel stawia odnowę moralną polskiego społeczeństwa i doprowadzenie do „intronizacji Jezusa Chrystusa jako Osoby na Króla Polski przez władze duchowne i świeckie, zgodnie z przekazem otrzymanym przez Służebnicę Bożą Rozalię Celakównę od Pana Jezusa”³.

Podobne cele ma Ruch Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla Polski, założony w 2011 r. U jego początków była wspólnota modlitewna pod nazwą „Wiara-Życie”, działająca w jednej z parafii w dzielnicy Warszawa-Ochota. Z tej racji Ruch mocno akcentuje potrzebę głębokiej formacji duchowej. Ma na

² Zob. M. MAJEWSKI, *Działania Fundacji Serca Jezusa i Stowarzyszenia „Róża” na rzecz intronizacji Jezusa Chrystusa na Króla Polski*, w: *Królowanie Jezusa w Polsce. Zaangażowanie ruchów intronizacyjnych i głos Magisterium Kościoła*, red. J. Kobienia, A. Flaga, Kraków–Ustroń 2016, s. 117-121.

³ A. FLAGA, *Zmagania Ruchu Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska” o Polskę Chrystusową*, w: tamże, s. 76.

swoim koncie parokrotne zorganizowanie kilkudniowych nabożeństw intronizacyjnych w warszawskich parafiach, jak również pikiety przeciwko demoralizacji polskiego społeczeństwa. Oprócz tego członkowie Ruchu rozprawdzają różne wydawnictwa propagujące ideę intronizacji. Stałym elementem jego działalności są comiesięczne wieczorne Msze święte u warszawskich pallotyńców, po których odbywają się spotkania formacyjne⁴.

Zdecydowanie duchowy charakter działalności na rzecz intronizacji prezentuje Rycerstwo Jezusa Chrystusa Króla, zorganizowane przez mgr. inż. Adama Kędzierskiego z Ustronia wiosną 2010 r. Jego celem jest przeciwdziałanie nasilającemu się procesowi laicyzacji społeczeństwa polskiego, powszechnemu zakłamaniu, przemocy i brutalności w osiąganiu swoich celów. Jak wyznaje założyciel, „Rycerstwo Jezusa Chrystusa Króla powstało nade wszystko w celu wyproszenia łaski intronizacji Jezusa Chrystusa Króla”⁵. Nawiązując do udzielonej Rozalii Celakównie mariofanii, w której Maryja miała powiedzieć, że we wszystkich sprawach i trudnościach modlitwa jest najpotężniejszym środkiem, Rycerstwo za główny cel swej działalności obrało „propagowanie modlitwy jako oręża, które potrafi osiągnąć cele przekraczające ludzkie możliwości”⁶.

Idea intronizacji Jezusa Chrystusa Króla spotkała się z szerokim odzewem także wśród Polonii w Ameryce, Kanadzie, Niemczech i Australii. Przejawem zaangażowania Polaków mieszkających za granicą jest ufundowanie kilku pomników Chrystusa Króla w USA i w kraju oraz 70 małych statuetek używanych między innymi podczas prowadzenia rekolekcji intronizacyjnych i pielgrzymek. Oprócz tego w wielu miejscach powstały grupy modlitewne wspierające duchowo różne inicjatywy na rzecz intronizacji. Należy wspomnieć, iż Polonia chicagowska złożyła na Jasnej Górze ofiarę w celu odprawienia 50 Mszy świętych wynagradzających za grzechy narodu polskiego i wspiera finansowo organizowane w kraju kongresy pod nazwą „Społeczne Panowanie Chrystusa Króla”. W Chicago powstało także Radio Chrystusa Króla⁷.

Dynamiczny rozwój wymienionych najważniejszych inicjatyw na rzecz „intronizacji Jezusa Chrystusa jako Króla Polski” wzbudził zainteresowanie polskiego episkopatu. Biskup radomski Zygmunt Zimowski († 2016), jako przewodniczący Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski 15 XII 2004 r. zorganizował spotkanie ekspertów różnych dyscyplin teologicznych

⁴ Zob. H. GLINKOWSKI, *Ruch Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla Polski*, w: tamże, s. 91-95.

⁵ A. KĘDZIERSKI, *Rycerstwo Jezusa Chrystusa Króla*, w: tamże, s. 101.

⁶ Tamże, s. 102.

⁷ Zob. A. KROGULSKA, *Wspólnoty i grupy intronizacyjne Polonii amerykańskiej, kanadyjskiej, niemieckiej i australijskiej*, w: tamże, s. 109-113.

dla rozpoznania zjawiska i przedyskutowania sposobów pokierowania tym ogromnym potencjałem zaangażowanego laikatu.

Po jego przejściu do Watykanu w 2009 r., sprawą intronizacji zajmował się metropolita wrocławski abp Marian Gołębiewski, do którego zwracali się przedstawiciele wspomnianych zrzeszeń intronizacyjnych o zajęcie stanowiska przez biskupów. Konferencja Episkopatu Polski podczas 353. Zebrania Plenarnego w dniu 28 IX 2010 r. krytycznie odniosła się do tej idei, zwłaszcza jeśli chodzi o tytuł „Chrystus Król Polski”. Temat ten powrócił dwa lata później w liście pasterskim wydanym przez 359. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski, które obradowało w dniach 2-3 X 2012 r. w Warszawie. List został odczytany we wszystkich kościołach w Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata tegoż roku. Biskupi, po nakreśleniu biblijnych i teologicznych podstaw idei królowania Chrystusa, jasno określili swoje stanowisko stwierdzając, że urzeczywistniające się w świecie królestwo Boże nie ma nic wspólnego z jakąkolwiek formą panowania ludzkiego, gdyż jest ono zupełnie innej natury. Toteż myślenie, „że wystarczy obwołać Chrystusa Królem Polski, a wszystko się zmieni na lepsze, trzeba uznać za iluzoryczne, wręcz szkodliwe dla rozumienia i urzeczywistniania Chrystusowego zbawienia w świecie”. W związku z tym „nie trzeba Chrystusa ogłaszać Królem, wprowadzać Go na tron”, lecz uznać i przyjąć Jego królowanie, poddać się Jego władzy, która oznacza moc obdarowywania nowym życiem, z perspektywą życia na wieki. Drogą do tego jest – zdaniem biskupów – „uznanie królowania Jezusa poprzez umiłowanie Jego Najświętszego Serca”⁸.

Takie stanowisko pasterzy Kościoła w Polsce spotkało się z dużym niezadowolaniem ze strony środowisk intronizacyjnych. Właściwym kierunkiem działań okazało się jednak podjęcie dialogu. W związku z tym Konferencja Episkopatu Polski jesienią 2013 r. powołała Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych, którym pokierował kolejny przewodniczący Komisji Nauki Wiary – ordynariusz opolski bp Andrzej Czaja. W skład tego zespołu początkowo weszło 11 biskupów i kilku księży, którzy najpierw poddali wnikliwej analizie pisma Rozalii Celakówny pod kątem postulowanej przez środowiska intronizacyjne idei ogłoszenia Chrystusa Królem Polski. Podczas kolejnego spotkania Zespołu 10 VI 2014 r. zrodziła się myśl o przygotowaniu aktu przyjęcia Chrystusa jako Króla w ramach obchodów jubileuszu 1050. rocznicy Chrztu Polski. 368. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski, obradujące 12 III 2015 r., postulat oddania Ojczyzny Chrystusowi Królowi Wszechświata uznało za słuszny. Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych otrzymał wówczas mandat do podjęcia oficjalne-

⁸ <http://episkopat.pl/o-krolowaniu-jezusa-chrystusa/> [20 I 2018].

go dialogu z przedstawicielami kilku bardziej aktywnych ruchów intronizacyjnych. W ten sposób powstał nieformalny, liczący 39 osób „zespół mieszany”, który pierwsze swe zebranie odbył na Jasnej Górze 4 V 2015 r. Podczas kilkunastu kolejnych spotkań nie tylko wymieniano poglądy, wyjaśniano różne kwestie teologiczne i uzgadniano stanowiska, lecz także podejmowano konkretne działania zmierzające do przeprowadzenia aktu przyjęcia Chrystusa za Pana i Króla, roboczo nazywanego aktem intronizacji.

Ważnym wydarzeniem w pracy tego zespołu było zorganizowanie na Jasnej Górze dnia 10 X 2015 r. ogólnopolskiego sprawozdawczo-naukowego sympozjum pt. „Królowanie Jezusa w Polsce. Zaangażowanie ruchów intronizacyjnych i głos Magisterium Kościoła”. Jego owocem było skierowanie prośby do Konferencji Episkopatu Polski, aby w liście zapowiadającym program roku liturgicznego w Polsce, zawrzeć zapowiedź narodowego aktu uznania i przyjęcia królowania Jezusa Chrystusa oraz poddania się pod Jego władzę⁹.

2. JUBILEUSZOWY AKT PRZYJĘCIA JEZUSA CHRYSTUSA ZA KRÓLA I PANA

Mając wstępną zgodę biskupów, Zespół podjął prace nad konstrukcją aktu intronizacyjnego, który został przedstawiony 16 IV 2016 r. na 372. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski. Biskupi zaakceptowali tekst w całości, określając go jako „Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana”. Niespełna dwa miesiące później, na kolejnym Zebraniu Plenarnym biskupi zatwierdzili „Komentarz do Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana”, przygotowany również przez Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych. Wskazali przy tym, że Akt ten dokona się w sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie w wigilię uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata – 19 XI 2016 r., a więc na zakończenie jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski, zbiegającej się z zamknięciem ustanowionego przez papieża Franciszka Jubileuszowego Roku Miłosierdzia.

Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych postanowił na tę okoliczność przygotować specjalny modlitewnik, którego ostateczną redakcję zlecono autorowi niniejszego opracowania¹⁰.

⁹ Materiały z sympozjum zostały wydane drukiem w zbiorze pt. *Królowanie Jezusa w Polsce. Zaangażowanie ruchów intronizacyjnych i głos Magisterium Kościoła*.

¹⁰ Zob. *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla*, opr. M. Chmielewski, Opole 2016, 2017 (wyd. 2).

Wybór miejsca i czasu na Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana nie był sprawą przypadku, lecz miał teologiczne uzasadnienie, które wyłożył bp Andrzej Czaja w specjalnym komunikacie prasowym z 15 IX 2016 r. Stwierdził przede wszystkim, że jest to akt wyznania wiary, której początkiem i źródłem jest sakrament chrztu. Ponadto jest to zwrócenie się do Boga o szczególną łaskę miłosierdzia dla wszystkich, które powinno dogłębnie poruszyć. Dobrze więc wpisuje się w zakończenie Jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski i Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia. Ponadto ta lokalizacja – zauważył biskup Czaja – „stwarza wspaniałą możliwość wyrażenia Bogu wdzięczności za Światowe Dni Młodzieży i podjęcia z gorliwością zadań, jakie papież Franciszek zawarł w skierowanym do nas orędziu”¹¹.

W ramach bezpośredniego przygotowania do Jubileuszowego Aktu biskupi polscy skierowali do wiernych list pasterski, odczytany w kościołach w niedzielę 16 X 2016 r., który zapowiadał wydarzenie, wyjaśniał jego teologiczny sens i zapraszał wiernych do wzięcia udziału. Pasterze Kościoła wskazali na Akt jako szczególne wyznanie wiary, a zarazem znaczący krok w procesie przywracania Jezusowi należnego Mu miejsca w życiu osobistym, zawodowym i społecznym. Nawiązując *implicite* do listu pasterskiego z 2012 r., jeszcze raz podkreślili, że „nie trzeba Chrystusa intronizować w znaczeniu wynoszenia Go na tron i nadawania Mu władzy ani też ogłaszać Go Królem”. Chodzi natomiast o uznanie Jego królewskiej godności i władzy całym życiem i postępowaniem, a więc o postawę głęboko wewnętrzną, duchową, która ma swoje konsekwencje w życiu i promieniuje na wszystkie sfery życia, na innych ludzi i owocuje w społeczeństwie. Na zakończenie listu biskupi zachęcali do przygotowania się przez specjalną nowennę, podczas której należy odmawiać dołączoną do listu Modlitwę do Jezusa naszego Króla i Pana¹².

Sama uroczystość, transmitowana przez radio i telewizję, zgromadziła wokół sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach około 120 tysięcy wiernych. Oprócz kilkudziesięciu biskupów i kilkuset księży, udział wzięli przedstawiciele najwyższych władz państwowych na czele z Prezydentem RP Andrzejem Dudą i Premier Beatą Szydło. Po wstępnym nabożeństwie do Bożego Miłosierdzia, konferencję wygłosił biskup bielsko-żywiecki Roman Pindel, który wyłożył w zarysie teologię mającego się dokonać Aktu. Uroczystej Mszy świętej w samo południe przewodniczył kard. Stani-

¹¹ A. CZAJA, *Komunikat prasowy Zespołu ds. Ruchów Intronizacyjnych w sprawie Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, w: M. PABIS, W. JAROŃ, P. RADZYŃSKI, *Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, Kraków 2016, s. 48.

¹² Tamże, s. 125.

sław Dziwisz, homilię zaś wygłosił bp Czaja. Kaznodzieja mówił o potrzebie przyjęcia Chrystusa, które polega na daniu Mu pierwszego miejsca we wszystkich sferach życia.

Na zakończenie Eucharystii przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki przed wystawionym Najświętszym Sakramentem odczytał Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana¹³. W swej centralnej części ma on formę dialogalno-responsoryjną z udziałem wiernych.

Zgodnie z decyzją Episkopatu Polski, Akt ten nazajutrz – w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata – został powtórzony we wszystkich polskich parafiach.

3. IMPLIKACJE JUBILEUSZOWEGO AKTU

Gdy w Zespole do spraw Ruchów Intronizacyjnych przystąpiono do prac nad Jubileuszowym Aktem Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, oczywistym się stało, że „nie jest on zwieńczeniem, lecz początkiem dzieła intronizacji Jezusa Chrystusa w Polsce i w narodzie polskim”, co potem znalazło wyraz w teologicznym komentarzu do tego Aktu¹⁴. Zdaniem bp. Czai, przyjęcie Jezusa za Króla i Pana należy widzieć jako „mocne uderzenie w dzwon, które przy zamykaniu Bramy Miłosierdzia, będzie zwróceniem się do Boga o szczególną łaskę miłosierdzia dla nas wszystkich i które powinno nas tak dogłębnie poruszyć, aby nie wrócić do codzienności bez świadomego potwierdzenia wyboru Jezusa, jednoznacznego opowiedzenia się za Nim i podjęcia na nowo realizacji powołania do świętości”¹⁵.

Jubileuszowy Akt, porównywalny z Jasnogórskimi Ślubami Narodu, należy widzieć jako długofalowy program duszpasterski o wyraźnym profilu chrystologicznym, na co zwraca uwagę wspomniany komentarz teologiczny. Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych stwierdza w nim, że realizacja Aktu „zakłada szerokie otwarcie drzwi Jezusowi, oddanie Mu swego życia, przyjęcie tego, co nam oferuje i dzielenie się Nim z innymi. Chodzi o umiłowanie Jezusa do końca, zawierzenie Mu naszych rodzin, podejmowanie posługi miłości miłosier-

¹³ Tamże, s. 101-104.

¹⁴ *Komentarz do Jubileuszowego Akta Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, w: tamże, s. 56.

¹⁵ Tamże, s. 47.

nej oraz realizację Ewangelii we wszelkich wymiarach życia, nie wykluczając jego aspektu ekonomicznego, społecznego i politycznego”¹⁶.

To z kolei wymaga opracowania odpowiedniego programu. W jego realizację powinny włączyć się nie tylko dotychczas zaangażowane ruchy intronizacyjne, ale także Wspólnoty dla Intronizacji Najświętszego Serca Pana Jezusa, które także mają swą reprezentację w Zespole, ruch oazowy i charyzmatyczny oraz inne zrzeszenia, stawiające sobie za cel uznać Jezusa Panem i Zbawicielem. W komentarzu zawarto postulat, aby w programie tym określić zasadnicze treści formacyjne oraz zasady współpracy podmiotów, które będą realizować to dzieło, zawsze jednak w duchu posłuszeństwa pasterzom Kościoła. Co ważne, przedmiotem szczególnej troski powinno być otwarcie wiernych świeckich na zaangażowanie społeczno-polityczne. Potrzeba zatem solidnej formacji z zakresu katolickiej nauki społecznej¹⁷.

Po uroczystym Akcie, Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych nie zakończył pracy, lecz podjął wskazane wyżej zadania. Warto nadmienić, że decyzją 375. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski z 14 III 2017 r. jego przewodniczącym został bp Stanisław Jamrozek z Przemyśla. Ustalono zatem, że co roku w rocznicę złożenia Aktu w sanktuarium Bożego Miłosierdzia będzie organizowane sympozjum formacyjno-duchowe dla czcicieli Chrystusa Króla. Natomiast co kilka lat zwoływane będą kongresy poświęcone społecznym aspektom królowania Chrystusa. Publikowane materiały z tych sympozjów i kongresów mają posłużyć do systematycznej pracy formacyjnej w środowiskach zainteresowanych tą tematyką.

Zgodnie z tym w dniach 17-19 XI 2017 r. pod patronatem Zespołu w krakowskich Łagiewnikach odbyło się sympozjum nt. „Trzeba, aby Chrystus królował”. Połączono je z rozstrzygnięciem ogólnopolskiego konkursu dla dzieci i młodzieży, którego tematyką było królowanie Chrystusa w narodzie polskim. Zwieńczeniem sympozjum były obchody pierwszej rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu, na które w niedzielne przedpołudnie złożyło się nabożeństwo do Ducha Świętego w sanktuarium św. Jana Pawła II na „Białych Morzach”, po którym uczestnicy odprawili Drogę Krzyżową przechodząc do bazyliki Miłosierdzia Bożego. Tam Metropolita Krakowski, abp Marek Jędraszewski, przewodniczył uroczystej Mszy świętej. Na jej zakończenie ponowiono Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana¹⁸.

¹⁶ Tamże, s. 56.

¹⁷ Zob. tamże, s. 57.

¹⁸ Zob. http://www.intronizacja.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=454:filmy-z-obchodow-1-rocznicy-intronizacji&catid=37 [20 I 2017].

W świetle przedstawionej wyżej współpracy świeckich z biskupami, mającej na celu duchowe odrodzenie Polski przez świadome i dobrowolne poddanie się pod władzę Chrystusa Króla, zupełnie niezrozumiała jest kontestacja prac Zespołu i samego Aktu ze strony niektórych osób oraz środowisk. Niebawem po uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata 2016 roku ukazała się bowiem książka Michała Krajskiego, zawierająca liczne nieścisłości i przekłamania, a nawet oszczerstwa¹⁹. Autor, powołując się na rzekome relacje członków Zespołu, dowolnie interpretuje fakty, przypisując Konferencji Episkopatu Polski i członkom Zespołu wymienianym z imienia i nazwiska spiskowe działania oraz zamiary. Według niego nawet „*Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* opracowany przez ks. prof. Marka Chmielewskiego także skonstruowany jest w taki sposób, że nie służy kultowi Chrystusa Króla”²⁰, choć niemal w całości składa się on z tekstów biblijno-patrystycznych i liturgicznych, dopełnionych będącymi w powszechnym użyciu litaniami i modlitwami oraz wyborem tekstów papieskich, łącznie z encykliką *Quas primas* Piusa XI.

Zasadniczy zarzut, jaki stawia Michał Krajski, polega na tym, że Jubileuszowy Akt nie spełnia żądań Chrystusa, jakie zawarte zostały w objawieniach Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny, a przede wszystkim tego, że „w treści tego Aktu nie ma ani jednego odwołania do Jezusa Chrystusa Króla Polski, ani też do Jezusa Chrystusa naszego Króla”²¹. Autor nie przyjmuje obszernych wyjaśnień odnośnie do podnoszonych przez siebie kwestii, które kilkakrotnie prezentowane były między innymi w listach pasterskich biskupów, podczas sympozjum na Jasnej Górze i w komentarzu teologicznym do Aktu. Natomiast stwierdza kategorycznie, że ów Akt „ma stwarzać pozory i wywoływać złudzenie, że jest tym właściwym Aktem, którego żąda od Narodu Polskiego Pan Jezus. Tymczasem nie ma w nim również ani jednego zdania czy wyrażenia, które mogłoby stawiać Polskę w relacji do Jezusa Chrystusa jej Króla, nie ma wyraźnego określenia mówiącego, że Polska jest Królestwem Jezusa Chrystusa”²². Proponuje zatem własną wersję Aktu. Dalszy komentarz autora niewiele ma wspólnego z myśleniem teologicznym i świadczy raczej o chęci upolitycznienia idei królestwa Bożego, co było charakterystyczne dla niektórych środowisk intronizacyjnych zanim włączyły się one w prace Zespołu.

Z pewną nutą rozczarowania o Jubileuszowym Akcie wypowiada się także paulin Jan Mazur, stwierdzając w swej książce, że „nastąpiła intronizacja bez

¹⁹ M. KRAJSKI, *Spisek przeciwko Intronizacji*, Warszawa 2017.

²⁰ Zob. tamże, s. 71.

²¹ Tamże, s. 121.

²² Tamże.

intronizacji”²³. Dostrzega jednak jego epokowe znaczenie i rozumie związane z tym ataki ze strony różnych tzw. środowisk nomenklaturowych. Wyraża przy tym nadzieję, że „*Jubileuszowy Akt* rzeczywiście stanowi pełną odpowiedź na wielkie wezwanie Serca Jezusowego do Narodu polskiego, które usłyszała krakowska mistyczka! Nie wydaje się, by autorzy *Aktu*, unikając kluczowych słów: «intronizacja» i «Jezus Król Polski», poddali się presji poprawności ideologicznej czy ustąpili wobec krytyki ze strony środowisk lewackich i libertyńskich. Raczej należy ufać, że odważnie poszli za natchnieniem Ducha Świętego”. Toteż – jak pisze dalej – „można się spodziewać, że stanie się on źródłem błogosławieństwa dla Polski”²⁴.

Autor, zastanawiając się, w jakim stopniu Jubileuszowy Akt jest wypełnieniem żądań Jezusa z prywatnych objawień Rozalii Celakówny, stwierdza, że „być może powiedzą o tym fakty duchowe i historyczne, które pojawią się w przyszłości. Na razie Polska zdaje się być niejako w połowie drogi, gdyż do pełnej Intronizacji Jezusa, uznania Jego królewskiego panowania w Narodzie prowadzi droga naznaczona osobistym i narodowym nawróceniem”²⁵.

*

Przedstawiona w zarysie dojrzała i mądra współpraca pomiędzy biskupami oraz duchowieństwem a wiernymi świeckimi, zainspirowanymi ideą intronizacji, doprowadziła do wyprostowania zbyt jednostronnych ujęć królowania Chrystusa, a następnie do epokowego wydarzenia, którym był Jubileuszowy Akt.

Jest to bez wątpienia przykład owej komplementarności charyzmatów w Kościele, o których uczy Kongregacja Nauki Wiary w liście *Iuvenescit Ecclesia* (z 14 III 2016 r.). Podając kryteria rozeznawania darów charyzmatycznych w odniesieniu do zrzeseń kościelnych, dokument ten na pierwszym miejscu stawia prymat powołania każdego chrześcijanina do świętości, następnie zaangażowanie w misyjne głoszenie Ewangelii, wyznanie wiary katolickiej, świadectwo rzeczywistej komunii z całym Kościołem, uznanie i szacunek dla wzajemnej komplementarności innych komponentów charyzmatycznych w Kościele, akceptacja czasu próby w rozpoznawaniu charyzmatów,

²³ Polacy oddali pokłon Królowi. O Jubileuszowym Akcie Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Szkic religijno-społeczny, Częstochowa 2017.

²⁴ Tamże, s. 107.

²⁵ Tamże, s. 108.

obecność darów duchowych, takich jak miłość, radość, pokój i człowieczeństwo, jak również społeczny wymiar ewangelizacji (por. IvE 18).

Dotychczasowa owocna współpraca w ramach Zespołu do spraw Ruchów Intronizacyjnych i perspektywy na przyszłość zdają się potwierdzać spełnianie powyższych kryteriów. Oznacza to, że dzieło budowania królestwa Chrystusowego w narodzie polskim, choć obarczone różnymi trudnościami, już zaczyna przynosić błogosławione owoce. Być może wypracowane w tym zakresie metody współpracy hierarchii i dojrzałego laikatu w duchu wzajemnego szacunku, dialogu i modlitwy, staną się pomocne dla innych obszarów życia Kościoła, w których spotykają się dary hierarchiczne i charyzmatyczne. Jeśli są one autentyczne, to zawsze są „połączone ze sobą poprzez odniesienie do wewnętrznej relacji między Jezusem Chrystusem a Duchem Świętym” (IvE 12). „Wierni mają bowiem prawo do tego, by otrzymać od swoich Pasterzy zapewnienie o autentyczności charyzmatów i wiarygodności tych, którzy zostali nimi obdarzeni” (IvE 17).

BIBLIOGRAFIA

- CELAKÓWNA R., Wyznania z przeżyć wewnętrznych, zebra. i opr. M. Czepiel, Kraków 2007.
Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla, opr. M. Chmielewski, Opole 2016, 2017 (wyd. 2).
- PABIS M., JARON W., RADZYŃSKI P., Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, Kraków 2016.
- Zaangażowanie ruchów intronizacyjnych i głos Magisterium Kościoła, red. J. Kobienia, A. Flaga, Kraków–Ustroń 2016.
- KRAJSKI M., Spisek przeciwko Intronizacji, Warszawa 2017.
- MAZUR J., Polacy oddali pokłon Królowi. O Jubileuszowym Akcie Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Szkic religijno-społeczny, Częstochowa 2017.

DZIEŁO „INTRONIZACJI CHRYSYDUSA KRÓLA” W POLSCE JAKO PRZYKŁAD KOMPLEMENTARNOŚCI CHARYZMATÓW W KOŚCIELE

S t r e s z c z e n i e

Pisma krakowskiej mistyczki Rozalii Celakówny († 1944) zainspirowały szerokie rzesze świeckich do szerzenia idei „intronizacji Chrystusa” jako „Króla Polski” w celu moralno-duchowego odrodzenia narodu. Dzięki dojrzałej i owocnej współpracy polskich biskupów z wier-

nymi świeckimi w ramach Zespołu do spraw Ruchów Intronizacyjnych, doszło do uroczystej proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana w sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie dnia 19 XI 2016 r. na zakończenie Jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski i zamknięcia Jubileuszowego Roku Miłosierdzia.

Jest to dobry przykład komplementarności charyzmatów, jakimi obdarowana jest w Kościele zarówno hierarchia, jak i wierni świeccy.

Słowa kluczowe: intronizacja Chrystusa Króla; wierni świeccy; biskupi; charyzmat; ruchy.